

Autorka bestsellerov číslo jeden v rebríčku *New York Times*

SYLVIA DAYOVÁ

Oslobodená

ROMÁN CROSSFIRE®

Oslobodená

Oslobodená

SYLVIA DAYOVÁ

Original title: Sylvia Day: ONE WITH YOU
Copyright © 2016 by Sylvia Day, LLC. All rights reserved.
Cover design by Olga Grlic
Photo-illustration by James Iacobelli
Cover photograph © James Guillian / Getty Images
Author photograph © Paul Gilmore

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Elena Mrázová, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Konečná
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-579-0

*Túto knihu venujem Hilary Saresovej,
ktorá je v projekte Crossfire mojou vernou partnerkou
od prvého do posledného slova.*

1

NEW YORK vraj nikdy nespí, dokonca ani len nebýva ospalý. Moja bytovka na Upper West Side bola odhlučnená tak kvalitne, ako sa to od miliónovej nehnuteľnosti očakáva, ale aj tak dnu prenikali zvuky ulice – rytmické dunenie pneumatík na vyšúchanej dlažbe, pišťanie vydratých brzd a neprestajné vytrubovanie taxíkov.

Vyšla som z kaviarne na rohu Broadwaya, kde nikdy nestíchol ruch, a mesto ma obklopilo svojím šumom. Ako som dokázala žiť bez kakofónie zvukov na Manhattane?

Ako som dokázala žiť bez neho?

Gideon Cross.

Ruky som mu položila na líca a pocítila som, ako sa ku mne privinul. Ten prejav zraniteľnosti a náklonnosti ma pichol až pri srdci. Ešte pred niekoľkými hodinami som si myslela, že sa nikdy nezmení a budem musieť žiť s priveľkým množstvom kompromisov, inak sa naše cesty rozdelia. Teraz som bola svedkom jeho odvahy. No zapochybovala som, či ju mám aj ja.

Žiadam od neho viac ako od seba? Pri myšlienke, že som ho donútila k vnútornej zmene, ale sama tvrdohlavo zostávam rovnaká, ma obliehala hanba.

Stál predou mnou, vysoký a mocný. V džínsach a tričku, bejzbalovú čapicu mal stiahnutú hlboko do čela. Nikto by v ňom nehládaval globálneho magnáta, ktorého pozná svet – alebo si aspoň myslí, že ho pozná. No aj tak z neho sálala príťažlivosť, ktorá pôsobila na každého, kto prešiel okolo. Kútikom oka som si všimla, že ľudia naňho pozerajú a obracajú sa za ním.

Či už bol Gideon oblečený neformálne, alebo vo svojich obľúbených oblekoch na mieru s vestou, sila jeho svalnatého tela sa nedala ignorovať. Držanie tela a autorita, ktorú vyžaroval, zne-možňovali, aby splynul s prostredím.

New York pohltil všetko, čo doň vstúpilo, ale Gideon držal toto mesto pod krkom – vlastne na pozlátenom remienku.

A bol môj. Hoci nosil môj prsteň, občas som tomu nedokázala uveriť.

Nikdy nemohol byť obyčajným mužom. Bol zosobnením dravosti maskovanej eleganciou, dokonalosti pretkanej žilkami ľudských chýb. Bol osou môjho sveta. Celého sveta.

Napriek tomu mi dokázal, že sa mi vie prispôbiť až do krajnosti. Zanechalo to vo mne nové odhodlanie potvrdiť mu, že stojím za bolesť, ktorú kvôli mne znáša.

Okolo nás sa znovu otvárali obchody na Broadwayi. Premávka na ulici hustla, čierne súkromné autá a žlté taxíky poskakovali na hrboľatom povrchu vozovky. Obyvatelia domov vychádzali von, viedli psy na rannú prechádzku len tak za roh alebo vyrážali behať do Central Parku. Pokúšali sa odtrhnúť si kúsok času pre seba, kým ich do svojho víru strhne pracovný deň.

Mercedes zastal pri obrubníku práve vtedy, keď sme tam prišli. Za volantom sa črtala mohutná Raúlova silueta. Angus za ním hladko zaparkoval bentley. Jeden prišiel po mňa, druhý po Gideona, chystali sa nás odviezť každého na inú adresu. Toto má byť manželstvo?

Lenže toto bolo manželstvo, naše manželstvo, aj keď po takom usporiadaní nik z nás netúžil. Musela som si stanoviť hranicu, keď Gideon odlákal môjho šéfa z reklamnej agentúry, kde som pracovala, a dal mu neodolateľnú platovú ponuku.

Chápala som, po čom môj manžel túži – aby som pracovala pre Cross Industries –, ale prečo intriguje za mojím chrbtom? Nemienila som to akceptovať. Nie od muža, ako je Gideon. Buď sme spolu – a spolu rozhodujeme –, alebo sme príliš vzdialení, aby náš vzťah mohol fungovať.

Zaklonila som hlavu a pozrela som mu do krásnej tváre. Videla som tam ľútosť aj výčitky svedomia. A lásku. Veľa lásky.

Opäť mi vyrazilo dych, aký je úchvatný. Oči mal modré ako vody Karibiku, mal hustú lesklú čiernu hrivu vlasov, ktoré mu padali na golier. Vyzeral, akoby mu tvár tesala zbožňujúca ruka, každý uhol a plochu vytvarovala do dokonalosti, ktorá ma hypnotizovala a oberala o schopnosť racionálne myslieť. Očaril ma na prvý pohľad a jeho výzor ma doteraz ohromoval. Z Gideona som bola namätko.

V skutočnosti ma však zrážala na kolená jeho osobnosť, jeho energia, sila, bystrá inteligencia a bezohľadnosť, ale aj srdce, schopné toľkej nehy...

„Ďakujem.“ Končekmi prstov som mu prešla po čiernom obočí a preskočila iskra tak ako vždy, keď som sa mu dotkla pokožky. „Ďakujem, že si mi zavolať. Že si mi povedal o svojom sne. Že si sa tu so mnou stretol.“

„Kedykoľvek sa s tebou stretnem.“ Bola to prísaha, vyslovená náruživou a vášnivou.

Všetci majú svojich démonov. Tí, ktorí žijú v Gideonovi, sa nedostanú zo železnej klietky, kam ich uväznila jeho vôľa – no len kým bdie. Keď spí, mučia ho brutálnymi nočnými morami, a donedávna sa mi s nimi odmietal zdôveriť. Vždy sme mali veľa spoločného, ale zneužívanie, ktoré sme zažili v detstve, zanechalo traumy. Tá nás spojila a zároveň oddeľovala. Ľudia, ktorí nás týrali, nám vzali priveľa.

„Eva... ty jediná na celom svete ma dokážeš od seba odlúčiť.“

„Aj za to ti ďakujem,“ zamrmlala som so stiahnutým hrudníkom. Už istý čas sme žili oddelene a obaja sme tým trpeli. „Viem, že pre teba nebolo ľahké poskytnúť mi priestor, ale potrebovali sme to. A viem, že som na teba priveľmi tlačila...“

„Naozaj priveľmi.“

Sarkastický tón ma prinútil krivo sa usmiať. Gideon si nezvykol, že nemusí dostať, čo chce. Hoci zúril, keď som pred ním utekala, teraz sme boli spolu práve preto – odmietanie ho donútilo zdvojnásobiť úsilie. „Viem. No dovoľíš mi to, lebo ma miluješ.“

„Milujem? Je to viac ako láska.“ Chytil ma za zápästia a tak prudko a panovačne ich stisol, že som sa vnútri úplne roztopila a kapitulovala som.

Prikývla som. Už som sa nebála priznať, že jeden druhého potrebujeme tak, že by to niekomu mohlo pripadať nezdravé. Takí sme boli, nič iné nám nezostávalo. To, čo zostávalo, však bolo vzácné.

„Pôjdeme za doktorom Petersenom.“ Povedal to rozkazovacím tónom, ale jeho oči sa spýtavo upreli do mojich, akoby čakal, či súhlasím.

„Si neuveriteľne panovačný,“ podpichla som ho. Chcela som, aby nám z tohto stretnutia zostal dobrý pocit. Nádej. O pár hodín sme sa mali posadiť pred doktora Lyly Petersena, ku ktorému sme každý týždeň chodili na terapiu. Bolo to ideálne načasovanie, lebo sme spoločne prekročili rubikon. Teraz sme potrebovali pomoc pri ďalšom postupe.

Objal ma okolo pása. „Zbožňuješ to.“

Chytila som ho za lem trička a drsne som zaň potiahla. „Zbožňujem teba.“

„Eva...“ rozochvene vydýchol a na krku som pocítila horúčavu. Manhattan nás obklopoval, ale boli sme ako v nepreniknuteľnej pevnosti. Keď sme sa ocitli spolu, všetko naokolo prestávalo existovať.

Z hrdla mi unikol tichý roztúžený ston. Túžila som po ňom, potrebovala som ho, chvela som sa od slasti už preto, že sa ku mne pritiskal. Jeho vôňu som vdychovala hlboko do pľúc, prstami som mu hnetla železné svaly na chrbte. Adrenalín mi omamne, nebezpečne stúpал. Bola som od neho závislá, srdcom, dušou aj telom, a už dávno som nedostala svoju dávku drogy, preto som bola roztrasená, nevyrovnaná a nedokázala som normálne žiť.

Obklopil ma, jeho telo bolo jednoducho oveľa väčšie a mocnejšie ako moje. V jeho objatí som sa cítila bezpečne, naveky chránená a zbožňovaná. Chcela som, aby to isté prežíval so mnou aj on. Aby vedel, že sa môže prestať ovládať, voľne sa nadychnúť a len tak existovať – pretože nás oboch ochránim.

Musela som byť silnejšia. Bystrejšia. Hrozivejšia. Mali sme svojich nepriateľov a doteraz ich útoky Gideon odrážal sám. Mal vrozený inštinkt ochrancu a bola to jedna z jeho povahových črt, ktoré som obdivovala. Aj ja som však konečne chcela dokázať svetu, že môžem byť rovnako obávanou protivníčkou.

Najmä som to chcela dokázať Gideonovi.

Oprela som sa oňho, vpíjala som do seba jeho teplo. Jeho lásku. „Uvidíme sa o piatej, frajer.“

„Ani o minútu neskôr,“ dodal zachrípnuto.

Zasmiala som sa, rozvášnená jeho drsnosťou. „A ak budem meškať?“

Odtiahol sa a pri jeho horúcom pohľade som pocítila mravčenie v končekoch prstov. „Prídem si po teba.“

Do strešného apartmánu svojho otčima som mala vojsť po prstoch a so zatajeným dychom, lebo bolo priskoro, len niečo po šiestej. Mala som sa báť, že pri tom kradmom návrate ma niekto pristihne. Neohrozene som však vpochodovala dnu, lebo v hlave mi už vírili nové myšlienky na zmeny, ktoré musím urobiť.

Vedela som, že sa tak-tak stihnem osprchovať, ale rozhodla som sa, že to neurobím. Gideon sa ma dotýkal už veľmi dávno.

Jeho ruky už príliš dlho neblúdili po mojom tele, bola to takmer večnosť, čo nebol vo mne. Nechcela som zo seba zmyť stopy jeho dotykov. Tušila som, že mi dodajú silu na to, čo ma čaká.

Lampa na stolíku šľukla. „Eva.“

„Ježišmária!“ mykla som sa.

Zvrtla som sa na opätku. Na pohovke sedela mama.

„Vieš, ako si ma vystrašila!“ osopila som sa na ňu a dlaň som si priložila na hrudník, kde mi búšilo srdce.

Vstala a slonovinovo biely župan dlhý až po zem sa pri tom pohybe zamihotal okolo jej zľahka opálených štíhlych nôh. Bola som jej jediné dieťa, ale vyzerala skôr ako moja sestra. Monica Tramellová Barkerová Mitchellová Stantonová bola posadnutá starostlivosťou o svoj zovňajšok. Jej kariérou boli výnosné manželstvá, jej mladistvý vzhľad bol jej najlepšou investíciou.

„Kým na mňa spustíš,“ ozvala som sa, „počúvaj ma. Naozaj sa musíme porozprávať o svadbe. Zároveň musím bežať do práce a zbaliť si veci, aby som sa dnes večer mohla vrátiť domov...“

„Máš milenca?“

Jej strohá otázka ma šokovala ešte viac ako pred chvíľou šľuknutie vypínačom. „Čože? To nie!“

Vydýchla a uvoľnila sa. „Chvalabohu! Tak povieš mi už konečne, čo sa deje? Tá hádka s Gideonom bola až taká príšerná?“

Príšerná? Áno. Istý čas som sa obávala, že rozhodnutia, ktoré urobil, nás naveky rozdelia. „Mami, riešime to. Fakt. Bola to drobnosť...“

„Chceš povedať, že si od neho utiekla pre maličkosť? Eva, tak sa problémy neriešia.“

„Je to dlhý príbeh...“

Prekrížila si ruky na hrudi. „Pokojne hovor. Neponáhľam sa.“

„Ale ja áno. Na rozdiel od niektorých ľudí pracujem.“

Urazene sa mykla a vo mne sa hneď ozvalo svedomie.

Kedysi som túžila byť ako moja mama. V detstve som sa obliekala do jej šiat, potkýnala som sa po byte v jej topánkach s ihličkovými podpätkami, tvár som si natierala jej drahými krémami,

maľovala som sa. Napodobňovala som jej sexi zastretý hlas, jej gestá. Bola som presvedčená, že moja mama je najkrajšia, najdokonalejšia žena na svete. A ako len vedela zaobchádzať s mužmi!

Dnes vyzerám, akoby som jej z oka vypadla, líšime sa len účesom a farbou očí. Je to však iba vonkajšie zdanie. Ako ženy sme úplne odlišné a po čase som si uvedomila, aké je smutné, že sa tým hrdím. Už si od mamy nepýtam rady, len keď chcem niečo vedieť o kozmetike a oblečení.

A to sa zmení. Hneď.

Vo vzťahu s Gideonom som vyskúšala nespočetné taktiky, ale nepoprosila som o pomoc jedínú mne blízku osobu, ktorá dobre vie, aké je byť vydatá za mocného a prominentného muža.

„Potrebujem radu, mami.“

Moje slová zostali visieť vo vzduchu a potom som videla, ako sa mame v očiach postupne odráža prekvapenie. O chvíľu sa už posadila na pohovku tak prudko, akoby ju zradili kolená. Jasne dala najavo šok, že som si musela uvedomiť, ako dokonale som sa pred ňou uzatvárala.

Keď som si sadala oproti nej, bolelo ma srdce. Dávno som sa naučila starostlivo voliť, s čím sa jej zdôverím, a zatajovala som všetky informácie, z ktorých mohli vzniknúť otravné hádky.

Nebolo to tak vždy. O srdečný a bezproblémový vzťah s mamou ma obral môj nevlastný brat Nathan – tak ako ma obral o nevinnosť. Keď sa o tom, čo so mnou robil, dozvedela moja mama, zmenila sa. Prineskoro sa ma pokúsila chrániť, a tak sa o mňa začala báť, že mi nedovolila dýchať. Všetko vo svojom živote zvládala s prehľadom, ale mňa nie. Keď bola so mnou, premáhala ju nervozita a úzkosť, občas až hystéria. Za tie roky som sa pred ňou naučila maskovať pravdu, obchádzať fakty, nehovoriť o realite, len aby nebol oheň na streche.

„Neviem byť manželkou, akú Gideon potrebuje,“ vzdychla som.

Prudko sa vystrela a naraz sa v jej držaní tela odrážala zlosť. „Takže on má milenkú?“

„Nie!“ Nechtiac som sa dokonca zasmiala. „Ani ja nikoho nemám, ani on. To by sme jeden druhému neurobili. Neboli by sme toho schopní. Vyhod' si to z hlavy.“

Zišlo mi na um, či pri koreni jej obáv nie je nevera, ktorej sa nedávno dopustila. Má výčitky? Pochybnosti o vzťahu so svojím terajším manželom? Netušila som, čo si mám o tom myslieť. Svojho otca som zbožňovala, ale na druhej strane som bola presvedčená, že môj nevlastný otec Stanton je pre moju mamu presne takým manželom, akého potrebuje.

„Eva...“

„S Gideonom sme sa pred niekoľkými týždňami tajne vzali.“ Bože, konečne je to vonku!

Vytreštila oči. Vyrázilo jej to dych. „Čože?“

„Ockovi som o tom ešte nepovedala,“ pokračovala som, „ale dnes mu zatelefonujem a dozvie sa to aj on.“

V očiach mala slzy. „Prečo? Božemôj... Eva... Ako sme sa mohli takto odcudziť?“

„Neplač.“ Prešla som k nej a posadila som sa po jej boku. Chytila som ju za ruky, ale okamžite ma objala.

Vdýchla som známu vôňu a pocítila som ten pokoj, aký sa dá nájsť len v materinskom náručí. Aspoň na chvíľu. „Mami, nenaplánovali sme si to. Boli sme na víkend preč a Gideon sa ma opýtal, či si ho vezmem, a všetko zariadil. Bolo to spontánne, ver mi. Chvíľkové rozhodnutie.“

Odtiahla sa a ja som uvidela stopy po slzách aj oheň v jej očiach. „Vzal si ťa bez predmanželskej zmluvy?“

Aj na tom som sa zasmiala. Musela som. Typická mama, hneď rozoberá financie. Peniaze sú hnacou silou jej života. „Nie, uzavreli sme ju.“

„Eva Lauren!“ zvolala. „A čítala si ju vôbec? Alebo si sa na to pri tolkej spontánnosti vykašlala?“

„Prečítala som si každé slovo.“

„Nie si právnička! Eva, chcela som z teba vychovať oveľa múdrejšiu ženu.“

„Tú zmluvu by pochopilo aj šesťročné dieťa!“ odsekla som, pobúrená skutočným problémom v mojom manželstve – že do nášho vzťahu pchá nos priveľa ľudí, rozptyľuje nás, a my potom nestíhame riešiť problémy, ktoré si vyžadujú našu pozornosť. „Predmanželská zmluva ťa trápiť nemusí.“

„Mala si ju dať prečítať Richardovi. Nerozumiem, prečo si to neurobila. Bolo to od teba nezodpovedné. Skutočne netuším...“

„Monica, tú zmluvu som videl.“

Obidve sme sa obrátili, keď zaznel hlas môjho otčima. Stanton vošiel do miestnosti, oblečený do práce, elegantný v tmavomodrom obleku a so žltou viazankou. Vedela som si predstaviť, že v jeho veku bude Gideon vyzeráť podobne: vyšportovaný, distingvovaný, stále jednoznačný alfa samec.

„Naozaj?“ vyhrkla som.

„Cross mi ju pred niekoľkými týždňami poslal.“ Stanton prešiel k mame a chytil ju za ruku. „Veľkorysejšie by som ju nenapísal ani ja.“

„Vždy sa dá spísať ešte veľkorysejšia zmluva, Richard!“ zvýšila hlas mama.

„Sú tam bonusy za každé výročie, za narodenie detí, a Eve nehrozia pokuty – okrem povinnej manželskej poradne. Pri rozvode by sa všetok majetok rozdelil viac ako férovo. Až som bol v pokušení opýtať sa, či dal Cross zmluvu čítať aj svojim právnikom. Mám podozrenie, že by s ňou nesúhlasili.“

Mama si viditeľne vydýchla. Potom však vstala, opäť rozhorčená. „Vedel si, že sa chcú vziať? Vedel si o tom, a nič si mi nepovedal?“

„Samozrejme, že som o ničom nevedel.“ Vzal ju do náručia a utešoval ju, akoby bola dieťa. „Predpokladal som, že tú zmluvu chystá do vzdialenejšej budúcnosti. Veď vieš, že takéto záležitosti sa zvyčajne prerokúvajú niekoľko mesiacov. Hoci v jeho prípade by som už pre Evu naozaj nemohol žiadať nič viac.“

Vstala som. Ak sa mám dostať včas do práce, musím vyraziť. Práve dnes nemôžem prísť neskoro.

„Kam ideš?“ Mama sa vyslobodila zo Stantonovho náručia. „Tento rozhovor sa ešte neskončil. Nemôžeš ma takto šokovať a zmiznúť!“

Obrátila som sa k nej, ale zároveň som spätkovala k dverám. „Mami, naozaj sa už musím prichystať. Čo keby sme sa stretli pri obede? Tam sa porozprávame.“

„To nemyslíš...“

„Corinne Girouxová,“ skočila som jej do reči.

To ju umlčalo. Vytrestila oči, potom ich prižmúrila. Nepotrebovala počuť nič viac, len toto meno.

Bývalá Gideona Crossa predstavovala problém, to bolo jasné aj mojej mame.

Kto príde na Manhattan, pravdepodobne má pocit, že tu nie je po prvý raz. Silueta mrakodrapov sa ocitla v toľkých filmoch a televíznych seriáloch, že lásku k New Yorku rozšírila od svojich obyvateľov do celého sveta.

Ani ja som nebola výnimkou.

Zbožňovala som elegantný mrakodrap Chrysler Building, postavený v štýle art déco, a zorientovať som sa vždy dokázala podľa vežiaka Empire State Building. Uchvacovala ma výška budovy Freedom Tower, ktorá teraz dominovala centru. Mrakodrap Crossfire však bol v samostatnej lige. To som si myslela už skôr, ako som sa zamilovala do muža, ktorého vízia inšpirovala podobu mrakodrapu.

Keď Raúl zastavil mercedes na kraji cesty, zadívala som sa na výrazné zafírovomodré sklo, ktoré obklopovalo celý obelisk menom Crossfire. So zaklonenou hlavou som pomaly prechádzala očami po celej jeho ligotavej konštrukcii až k samému vrchu, kde vo svetlom zaliatych priestoroch sídlila firma Cross Industries. Okolo mňa sa rojili chodci, samí biznismeni a biznismenky, ktorí sa ponáhľali do práce s aktovkami a veľkými kabelkami v jednej ruke a s pariacou sa kávou v druhej.

Gideona som vycítila skôr, ako som ho uvidela. Keď vystúpil zo svojho bentley, ktoré bolo zaparkované hneď za mercedesom, rozvibrovalo sa mi celé telo. Vzduch okolo mňa až iskril elektrinou, praskotajúcou energiou, ktorá vždy ohlasuje príchod búrky.

Patrila som k hŕstke ľudí, ktorí vedeli, že búrku ženie nepokoj v Gideonovej zmučenej duši.

Obrátila som sa k nemu a venovala som mu úsmev. Nebola náhoda, že sme dorazili presne v tej istej minúte. Vedela som to, už keď sme sa lúčili a v očiach som mu uvidela súhlas.

Oblečený mal tmavosivý oblek, bielu košeľu a striebristú keprovú viazanku. Tmavé vlasy mu padali k brade v sexi rebelskom účese. Pozeral na mňa s rovnakou dravou nenásytnosťou, aká ma zasiahla už po prvý raz, ale v modrých hĺbinách jeho očí teraz bola aj nežnosť a otvorenosť, a tie pre mňa znamenali oveľa viac ako čokoľvek hmotné, čo by mi kedy mohol dať.

Vykročila som k nemu, aj on prešiel niekoľko krokov ku mne. „Dobré ráno, pán temný a nebezpečný.“

Sarkasticky skrivil pery, ale oči sa mu privetivo usmiali. „Dobré ráno, žena moja.“

Chytila som ho za ruku a potešilo ma, že sa neodtiahol, naopak, pevne mi zovrel prsty. „Dnes ráno som to povedala mame. Že sme manželia.“

Tmavé obočie sa prekvapene nadvihlo a Gideon sa víťazoslávne usmial. „To je dobre.“

Jeho otvorene vlastnícky pohľad ma rozosmial a musela som ho štuchnúť do pleca. Pohlol sa ako blesk, chytil ma za ruku, priťahol k sebe a pobožkal ma na kútik úst.

Jeho radosť bola nákazlivá. Pociťila som ju v sebe, ako exploduje a zažína aj kúty, ktoré boli v posledných dňoch tmavé. „Očkovi zavolám cez prvú prestávku. Nech to vie aj on.“

Zvážnel. „A prečo si mu to dosiaľ nepovedala? Prečo to chceš urobiť práve teraz?“

Hovoril ticho, akoby nám chcel zabezpečiť súkromie. Ľudia, ktorí prúdili do práce, však mali plnú hlavu vlastných myšlie-

nok a nám takmer nevenovali pozornosť. Aj tak som zaváhala, čo odpoviem. Cítila som sa príliš obnažená.

A vzápätí... sa pravda vyplavila na povrch s ľahkosťou, akú som nikdy predtým nepocítila. Pred milovanými som dlho priveľa tajila. Maličkosti aj veľké veci. Chcela som zachovať status quo, ale potrebovala som zmenu a dúfala som, že nastane.

„Bála som sa,“ priznala som.

Prikročil ešte bližšie a uprel na mňa skúmový pohľad. „Teraz si sa osmelila.“

„Presne.“

„Dnes večer mi vysvetlíš prečo.“

Prikývla som.

Položil mi dľaň na šiju, nežne aj veliteľsky. Mal úplne nehybnú tvár, nedalo sa z nej nič vyčítať, ale oči... tie neskutočne modré oči... boli plné protichodných emócií. „Zvládneme to, anjel.“

Láska sa vo mne rozšírila ako teplo po pohári kvalitného vína. „Dočerta, máš pravdu.“

Bolo zvláštne kráčať cez dvere firmy Waters Field & Leaman a v duchu počítať dni, ktoré som odpracovala v tejto prestížnej reklamnej agentúre. Z recepcie na mňa zamávala Megumi Kabová a poklopkala si po slúchadlách, aby mi dala najavo, že telefonuje, takže sa nemôžeme pozhovárať. Tiež som jej kývla a rozhodným krokom som zamierila k svojmu stolu. Nadnes som toho mala naplánovaného až-až. Predovšetkým nový začiatok.

Pekne po poriadku. Do spodnej zásuvky som si uložila kabelku a peňaženku, potom som sa posadila na stoličku a na počítači som si otvorila stránku kvetinarstva. Toho, ktoré využívam najradšej. Veľmi dobre som vedela, čo chcem. Dva tucty bielych ruží v hlbkej červenej krištáľovej váze.

Biela znamená čistotu. Priateľstvo. A večnú lásku. Zároveň je to farba zástavy, ktorou sa máva pri kapitulácii. Predtým som nakreslila frontové línie, donútila som Gideona, aby mi doprial

čas a priester, a nakoniec som zvíťazila. Lenže s manželom som netúžila viesť vojnu.

Nepokúšala som sa napísať na odkaz ku kvetom nič duchaplné ako v minulosti. Vyliala som si srdce.

Pán Cross, ste zázrak.

Nekonečne Vás milujem.

Pani Crossová

Internetová stránka sa ma opýtala, či chcem realizovať objednávku. Klikla som na *ÁNO* a chvíľu som si predstavovala, čo Gideon povie na môj dar. Jedného dňa sa možno pozriem, ako prijíma kvety, ktoré som mu poslala. Usmeje sa, keď mu ich jeho asistent Scott prinesie? Preruší stretnutie, ktoré práve vedie, aby si prečítal, čo mu píšem? Alebo počká, kým sa v jeho prísnom pracovnom rytme objaví krátka prestávka, aby si dar vychutnal v súkromí?

Usmiala som sa nad tými možnosťami. Veľmi rada dávam Gideonovi dary.

A čoskoro budem mať na ich výber viac času.

„Odchádzate?“

Mark Garrity neveriaco zdvihol zrak od mojej výpovede a pozrel mi do očí.

Uvidela som výraz na jeho tvári a stiahlo mi žalúdok. „Áno. Prepáčte, že tak narýchlo.“

„Zajtrašok je váš posledný deň?“ Môj šéf sa vystrel na stoličke. Jeho oči, čokoládové a o pár odtieňov svetlejšie ako pokožka, odrážali prekvapenie a zmätok. „Prečo, Eva?“

S povzdychom som sa naklonila dopredu a lakťami som sa oprela o kolená. Napriek všetkému som sa rozhodla znovu povedať čistú pravdu. „Viem, že je neprofesionálne takto za sebou páliť mosty, ale... Musím si nanovo zoradiť priority a teraz nemôžem práci venovať plnú pozornosť, Mark. Prepáčte.“